

BRIEVEN UIT INDIË

HOETA GINDJANG

DOOR M. A. M. RENES-BOLDINGH

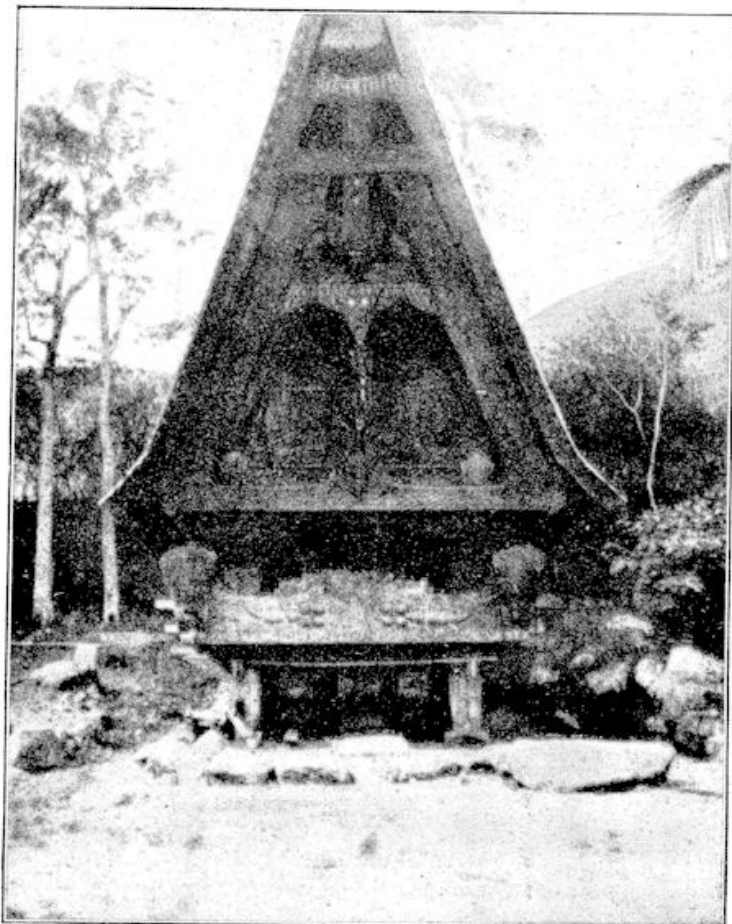
HOETA Gindjang: 't hooge dorp. 't Is geen plaatsje, om eens even met de auto naar toe te rijden. Zelfs een zomerreisje er heen behoort voor Hollanders vrijwel tot de onmogelijkheden, in ieder geval tot de allergrootste uitzonderingen. Er zullen dan ook onder de lezers maar heel weinigen zijn die Hoeta Gindjang gezien en bewonderd hebben. Een enkele wereldtoerist — en voorts degenen, die in 't vaderland een welverdiende rust genieten na jarenlangen arbeid in Batakland.

Want Hoeta Gindjang ligt in Batakland, op Noord Sumatra aan het Tobameer, of liever gezegd, 800 meter er boven, op den Zuidwesthoek. Men kan er komen door van Siborongborong te rijden, langs den prachtig onderhouden grooten verkeersweg Medan — Sibolga. Dan is men al vast op de hoogvlakte of steppe, en rechts afslaande kan men een meer landelijke weg volgen, die „vanzelf” naar Hoeta Gindjang voert. Bovendien staan er sporadisch hier en daar verweerde handwijzers — die er in Holland stellig al lang niet meer gestaan zouden hebben, omdat de baldadige jeugd ze al heel gauw zou hebben losgewrikt en omgerukt.

Bataksche kinderen doen zoo iets niet. Stellig hebben ze ook hun gebreken, maar een goede eigenschap van hen is toch wel, dat ze de dingen met rust kunnen laten, en dat ze reizigers gewoon laten passeeren en meestal vriendelijk groeten.

Aan den kant van den weg stellen ze zich op, de grooteren met de allerkleinsten zeulend in den slendang en de bruine lichaampjes soms o zoo onvolgende bekleed. Maar met vroolijke schitteroogen kijken ze de vreemdelingen vrijmoedig aan, aller handjes gaan omhoog en er klinkt een luide: „horás!” uit 't groepje op „Horás!” „gegroet!”

De weg naar Hoeta Gindjang is als alle andere hoogvlaktewegen. Wanneer men de verre, blauwende bergen een oogenblik niet ziet, kan men zich in Holland wanen, op een eenzamen

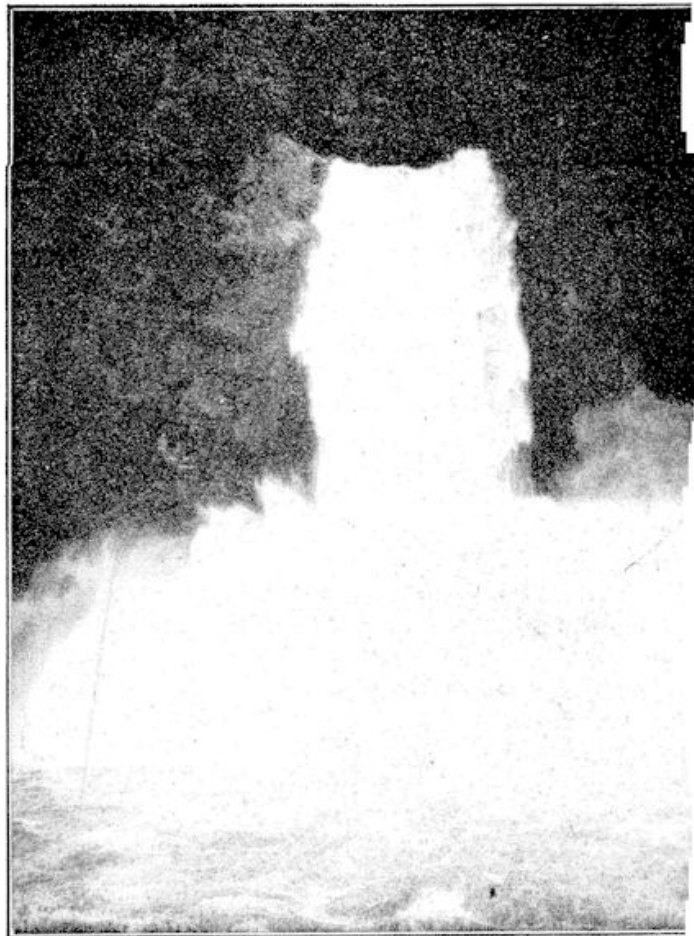

Drentschen of Veluwschen weg. Hooge koningsvarens en purperbloeiendestruiken, hard gras en mos bedekt de heele steppe. Slechts een klein deel van onzen weg voert door een beboschten streek, een echt woest stukje rimboe; 't is een natuurreserveaat, door de wet onttrokken aan 't kappen en branden dat de inlanders doen, om de tijgers op een flinken afstand te houden.

't Is koud op de hoogvlakke, hoewel de zon fel brandt. Maar we zijn al op ruim 1400 M. hoogte en zullen straks nog stijgen tot ruim 1600 M. Hoeta Gindjang ligt op die hoogte.

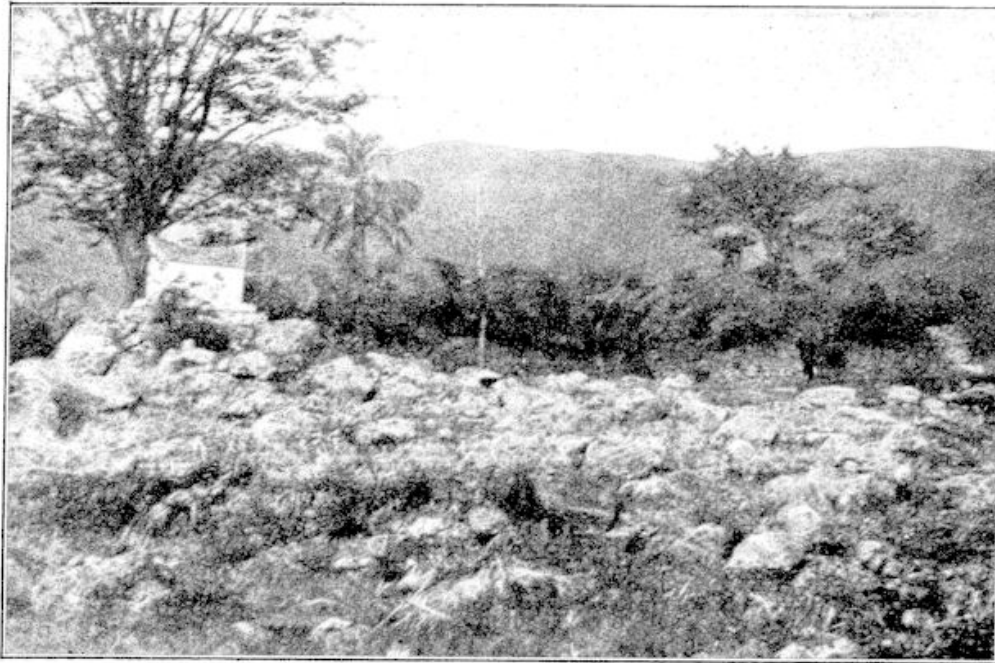
't Is verwonderlijk, dat er in deze eenzame, onvruchtbare oorden nog menschen den moed hebben gehad hun hoeta of kampong op te bouwen. En toch zijn er zulke kampongs. Zooals de adelaar zijn horst tusschen rotswandden bouwt, zoo hebben ook deze bergbewoners voor hun dorpjes een plek tusschen de rotsblokken gezocht. Rondom het dorp loopt een steenen wal, waarop de hooge verwarde struiken der doornbamboe een ondoordringbare muur vormen. Een honderd, 75 jaar geleden nog, moesten die wallen en doornboschen de inwoners beveiligen tegen al tijd vijandige naburen. Nu vormen ze een welkome beschutting tegen de koude steppenwinden en hagelbuien.

Plotseling begint de vrij rechte weg sterk te kronkelen en stijgt meteen aanmerkelijk tusschen grijsroode rotswandden, die elk uitzicht beletten. Wie zou vermoeden dat achter die onooglijke kale steenformaties 't machtigste won-

der van natuurschoon bezig is te komen. Wie vermoedt hier al het Tobameer en het vriendelijke groene Tobalandschap?

Op eens komt 't. Men kan in Zwitserland gereisd hebben en in de Dolomieten, men kan Venetië gezien hebben en Lido, en al de merkwaardigheden, die een zeereis naar Indië met zich brengt; er is in dat alles toch niet absoluut niets, dat met de wonschoone verrassing van Hoeta Gindjang te vergelijken is. Daar ligt het Tobameer, 800 M. beneden de plaats, waar we staan. Diep blauw schittert zijn water in de felle zonneschijn van den tropenmorgen.

Wonderlijke zilverwitte strepen teekenen grillige figuren op 't blauwe vlak. Geven ze de richting van onderzeesche bergketens, of zijn er vaste stroomingen in 't meer? We weten het niet.

„'t Is altijd zoo geweest” vertelt een oude Batak, die, in zijn grooten schouderdoek gehuld, bij ons in 't gras was neergehurkt.

„Altijd zoo geweest.” Daarmee worden al de schoonheden, maar ook de verraderlijke slagwinden van 't meer, aanvaard als iets onveranderbaars. Evenz als 't onvruchtbare van den bodem en de schrale bergwind en hun eigen armoede. Maar 't is ook waar, dat alleen wie die gelatenheid bezit geschikt is, om in zoo'n hoeta z'n levensdagen door te brengen. De kusten van het Tobameer zijn steil en grillig van vorm door de vele uitloopers van 't gebergte, die zich vaak tot ver in 't meer begeben.

Al die bergruggen zijn begroeid. De wonderlijkste fluweelgroene kleuren, donker in de kloven en licht op de zonbeschenen vlakken sluiten aan bij 't

intense blauw der zeearmen. Doordat al die bergruggen lager blijven dan Hoeta Gindjang zien we er op neer. Hier en daar teekent een bamboehaag om een kampong een klein donkerder vlekje, als witte lijnen slingeren de voetpaden bergop, bergaf, en door een smalle vlakke kronkelt traag een rivier, een zilverstreepje tusschen 't groen.

Op 't meer zijn een paar scheepjes; een motorbootje steekt over naar 't eiland Samosir, het bergachtige eiland, dat de geheele lengte van 't Tobameer volgt. Als vliegjes zoo klein zijn de vaartuigen, nauwelijks waar te nemen met het bloote oog. Weldra zien we ze in 't geheel niet meer, opgenomen als ze zijn in de oogenverblindende zonneschittering die opspat van 't water.

Heel in de verte kunnen we den grooten autoweg volgen, die zich met moeite uit 't gebergte heeft geworsteld en nu door de Tobavlake het vriendelijke dorp Balige nadert, dat op den Zuidoosthoek van 't meer ligt.

En dan de stilte hier; ze is intens

en toch levend, en ze behoort absoluut bij de wijding van 't geheel. Ook onze eigen stemmen worden ongemerkt fluisz terzacht bij dit zonovergoten tropenz wonder.

Uit 't Noordzwesten beginnen luchtige witte wolkjes aan te drijven. Laag over 't Tobameer strijken ze heen en als vlokkige donsjes drijven ze onder ons voorbij. Is 't de voorhoede van de machtige stapelwolken, die boven de verre bergen lasten, uitgezonden om de hoogvlakte te verspieden?

Meerdere wolkjes komen aandrijven. Ze sluiten de gelederen en ontnemen ons 't uitzicht op Samosir. Ze legeren zich op 't water en onttrekken ons ook

dát. En dan komen de groote mass regelrecht op Hoeta Gindjang af hullen ons in een vlokkige witte woll mist.

't Wonder is weg. Of is dit ook wonder, alleen andersoortig?

In ieder geval, de zon is verdwen en 't wordt kil op onze hooge po Nog een laatste blik op 't raadselach gebeuren om en onder ons, en we rijd weg, de bewoonde wereld tegemo waar we met een hevigen slagregen o vangen worden.

„'t Is altijd zoo geweest”, zou oude wijsgeerige Batak zeggen.

Taroetoeng, October 1

DE RIJKE DWAAS

Hij wrijft zich zelfvoldaan de handen,
Zijn vingers jeuken van genot
Bij 't staren op zijn gouden landen;
Hij weet zich rijk — maar . . . niet in God!

Een gloed, dien Satan fel doet branden,
Ligt over zijn gelaat gespreid.
Een lach ontbloot zijn zwarte tanden:
De doode grijns der gierigheid.

Begeerte komt zijn zinnen streelen —
En in den bril van eigen waan
Spiegelen zich de luchtkasteelen,
Die voor zijn blinde ooggen staan —

Reeds droomt hij van zijn nieuwe schuren,
Tot aan de nok toe volgetast,
En van des maaltijds feestelijke uren
Met niemand dan zichzelf als gast

En, hunkrend naar het weelde-leven,
Spint hij den draad al verder uit —
Tot Hij, die nemen kan en geven,
Hem in zijn ijdele plannen stuit — :

Des rijkaards hoofd, verward van zinnen,
Te avond in de kussens viel.
Toen krom de Dood het venster binnen,
En sleurde wég des dwazen ziel . . . . .

JAN VISSE